
ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΠΗ
«Δεν έχω μάθει να διεκδικώ,
να χαίρομαι χωρίς να φοβάμαι
να αγαπάω χωρίς να πονάω...
Δεν αντέχω να κλέβουν άλλοι
τα όνειρά μου...»
Όταν έκλεψαν τα όνειρά μου
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Όταν έκλεψαν τα όνειρά μου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Κατσούπη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Κατσούπη
Copyright © 2017 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-08-0

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΠΗ

ΟΤΑΝ ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Εκδόσεις Έξη

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Στις αλήθειες της δικής μου ζωής,
στις κόρες μου, Ειρήνη και Τάνια

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Πρόλογος

Όλοι ζούμε σε μια κοινωνία που υπακούει σε νόμους και κανόνες, τη συμπεριφορά μας όμως την καθορίζουν περισσότερο αυτά που κουβαλάμε μέσα μας από την παιδική μας ηλικία, χωρίς να έχουμε πλήρη επίγνωση του τι ακριβώς είναι λάθος ή σωστό. Αναπαράγουμε συμπεριφορές που μάθαμε στη στενή κοινωνία που λέγεται οικογένεια, μέχρι να νιώσουμε πως πρέπει ν' αλλάξουμε κάτι για να ολοκληρωθούμε σαν προσωπικότητες, να πετάξουμε ή να κρατήσουμε ό,τι κουβαλάμε από παιδιά και να συνεχίσουμε τη ζωή μας, όχι ίδιοι, μα διαφορετικοί, και αν είναι δυνατόν καλύτεροι!

Υπάρχουν άνθρωποι που πορεύονται σ' αυτή τη ζωή με δήθεν καθωσπρεπισμό και προκειμένου να είναι αποδεκτοί από το σύνολο (όπως οι ίδιοι αντιλαμβάνονται το αποδεκτό) προτιμούν να ζουν μια ζωή όπως θα ήθελαν οι άλλοι, αδιαφορώντας για τη δυστυχία που σκορπίζουν γύρω τους και απαιτώντας από τους οικείους τους να είναι ευτυχισμένοι, αφού οι ίδιοι έπραξαν το σωστό! Μα σωστό είναι ό,τι μας ολοκληρώνει δίχως να ζημιώνει, ό,τι μας κάνει να χαμογελάμε δίχως να στερούμε το γέλιο από τον άλλον, ό,τι αγαπάμε με πάθος δίχως να το πνί-

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

γουμε. Το σωστό είναι ό,τι μας κάνει καλύτερους κι ευτυχισμένους. Μόνο η ευτυχία μπορεί να φέρει ευτυχία και μόνο η αγάπη γεννά αγάπη. Ο θυμός και η μιζέρια θα σκορπούν παντού τη δυστυχία και η υπομονή κάποια στιγμή θα μετατραπεί σε ανοχή… Όμως, η ανοχή έχει όρια… Όρια που σπάνε και γίνονται μικρά κομμάτια χτυπώντας όποιον βρίσκεται τριγύρω. Η ζωή θέλει αγάπη, η οποία μπορεί και αυτή να γίνει χίλια κομμάτια, όμως είναι τυχερός όποιος τη συναντήσει στο δρόμο του. Αλίμονο σε όποιον αδιαφορήσει για τη ζωή! Το αποτέλεσμα θα είναι να αδιαφορήσει κι εκείνη γι' αυτόν και τότε επέρχεται η καταστροφή!

Όποιος περνάει από τη ζωή μας μάς αφήνει και κάτι. Άλλος μικρά κι άλλος μεγάλα συναισθήματα, και είναι όλα απαραίτητα, γιατί μας δημιουργούν αναμνήσεις που μας αλλάζουν. Δεν έχει σημασία αν μένουν για λίγο ή για πολύ. Σημασία έχει ό,τι εισπράττουμε να είναι για καλό μας. Εμείς διαλέγουμε. Μόνο από εμάς εξαρτάται πώς θα χρησιμοποιήσουμε τις αναμνήσεις μας, τα γεγονότα που ζήσαμε και να επιλέξουμε τι άνθρωποι θέλουμε να γίνουμε. Δική μας η απόφαση αν θέλουμε να ζήσουμε με θυμό για ό,τι δεν μας άρεσε ή αν θέλουμε να το αλλάξουμε. Μονάχα να έχουμε στο νου πως δεν πρέπει να αδιαφορήσουμε για τη ζωή και πως δεν πρέπει να πορευόμαστε μέσα της ασήμαντοι και ασφαλείς στην αφάνειά της. Γιατί τότε θα ξεχάσουμε να ζούμε και θα αφήσουμε στην άκρη όλα τα όνειρα που κάναμε όταν ήμασταν παιδιά. Τι κι αν μεγαλώσαμε… Ας κρατήσουμε το όνειρο.

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Σήμερα

Περπατάει στην αυλή με γυμνά τα αδύνατα μικρά της πόδια και ρουφάει τη μύτη της που τρέχει. Από μέσα η μάνα της φωνάζει: «Δεν είσαι παιδί εσύ! Κανείς δεν έχει τέτοιο παιδί! Κανείς δεν θέλει τέτοιο παιδί!» Ανοίγει τη σκουριασμένη καγκελόπορτα και βγαίνει έξω στο δρόμο, ενώ η φωνή της μάνας της όσο πάει και ξεμακραίνει, μέχρι που δεν ακούγεται τίποτα πια. Πατάει τις γυμνές πατούσες της στο χώμα καταλαβαίνοντας κάθε πετραδάκι που την τρυπάει. Δεν έχει σταματήσει λεπτό να κλαίει, μα δεν τη νοιάζει, αρκεί να φύγει μακριά, όσο πιο μακριά γίνεται. Μα ο δρόμος δεν φαίνεται να σταματάει πουθενά. Τα μάτια της δεν βλέπουν καμία στροφή, μονάχα μια ατελείωτη ευθεία. Κι όσο πάει, ο δρόμος στενεύει και τα χόρτα πυκνώνουν γύρω της και γίνονται αγκάθια που τη γδέρνουν και τη ματώνουν. Γυρίζει το κεφάλι της πίσω και κοιτάζει το γκρίζο σπίτι της φωνάζοντας όσο πιο δυνατά μπορεί: «Σε μισώ! Σε μισώ! Δεν είσαι μάνα μου εσύ!»

Η Ίνα πετάχτηκε από το μαξιλάρι της και κοίταξε γύρω της συγχυσμένη ακόμα από το όνειρό της. Άλλος ένας

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

εφιάλτης ήταν, απ' αυτούς που την επισκέπτονταν συχνά τις νύχτες. Κοίταξε γύρω της το δωμάτιο που το έκρυβε το σκοτάδι. Ίσα που ξεχώριζε τις κουρτίνες, το έπιπλο με τον καθρέφτη και την πολυθρόνα με το χρωματιστό μαξιλάρι, που τώρα μέσα στο πέπλο της νύχτας έμοιαζε κι αυτό κατάμαυρο. Το κρεβάτι δίπλα της ήταν άδειο. Ο Παύλος εκείνη τη νύχτα θα συνόδευε τον υπουργό σε μία έξοδο που είχε για φιλανθρωπικό σκοπό. Είχε δυσανασχετήσει κι αυτός και οι άλλοι δύο συνάδελφοί του που ανήκαν στην προσωπική του ασφάλεια, οι οποίοι θα τον περίμεναν έξω στο κρύο μέχρι να δώσει την «παράσταση» που ήθελε. Μία παράσταση με σκοπό να πείσει τους δημοσιογράφους πως είναι κοντά στα προβλήματα του λαού. Μέχρι να κουραστεί και να γυρίσει σπίτι του, στην κατά είκοσι πέντε χρόνια νεότερη γυναικούλα του και στο παιδί του, που θα μπορούσε να τον έχει και παππού.

Η Ίνα είχε συνηθίσει την απουσία του και δεν την πείραζε καθόλου. Το αντίθετο μάλιστα, όταν ο Παύλος δεν ήταν εκεί, απολάμβανε τη μοναξιά της και ανέπνεε καλύτερα άμα δεν μοιράζονταν τον ίδιο αέρα. Εδώ και πολλά χρόνια η σχέση τους βασιζόταν στον εγωισμό του και στο φόβο της, μα κυρίως στον γιο του Παύλου, τον Δημήτρη. Τον πρωτοαντίκρισε όταν το παιδί ήταν μόλις ενός έτους, με αυτό το εκ γενετής σημάδι στο πρόσωπο, που ήταν καταδικασμένο να το κουβαλά όσο ζούσε, και το αγάπησε σαν δικό της παιδί. Ένα μωράκι ροδαλό ήταν, με τη συνήθεια να βάζει το παχύ δαχτυλάκι του στο στόμα και να το πιπιλά. Την κοίταξε για πρώτη φο-

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ρά στα μάτια και δεν δίστασε καθόλου να την πλησιάσει μπουσουλώντας και να σηκώσει το κεφαλάκι και τα χεράκια του για να το πάρει στην αγκαλιά της.

Η ίδια ήταν δεκαεπτά χρονών κοριτσάκι όταν πήγε να αναλάβει το μωρό και εκείνο της ανταπέδωσε την αγάπη που του χάρισε απλόχερα, σαν να ήταν η πραγματική μάνα του. Λίγα χρόνια αργότερα, όταν την αποκάλεσε «μαμά», δεν τον διόρθωσε. Τον άφησε να απολαμβάνει την ηχώ της λέξης, που το παιδί είχε τόση ανάγκη να ψιθυρίζει όσο και η ίδια να ακούει. Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να της συμβεί σ' εκείνη τη φάση της ζωής της, που έψαχνε απεγνωσμένα ένα σπιτικό για να γεμίσει τα κενά που είχαν ανοίξει διάπλατα στην καρδιά της. Το μωρό ήταν ένα βάλσαμο στην ψυχή της που προσπαθούσε να επουλώσει σημάδια. Σημάδια ανοικτά που της τα έκαναν οι πιο κοντινοί άνθρωποι τής μέχρι τότε ζωής της.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι της χωρίς ν' ανάψει το φως και προχώρησε προς το διάδρομο για να φτάσει ως την πόρτα του Δημήτρη, να δει αν γύρισε από την έξοδό του. Όσο κι αν είχε μεγαλώσει και όσο κι αν μεγάλωνε ακόμα, εκείνη πάντα θα ένιωθε ήρεμη μόνο όταν θα τον άκουγε να ανοίγει την πόρτα και να μπαίνει στο σπίτι.

Η Ίνα άνοιξε αργά την πόρτα του δωματίου, μα το κρεβάτι του παιδιού ήταν άθικτο, σημάδι πως ακόμα κάπου διασκέδαζε, και ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει λίγο πιο γρήγορα, όπως κάθε φορά που εκείνος έλειπε, μα την επανέφερε αμέσως στους κανονικούς της ρυθμούς. Είχε μάθει, άλλωστε, να ελέγχει τα άτακτα συναισθήματά

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

της μετά από τόσα που είχαν συμβεί στη ζωή της κι έτσι έκλεισε την πόρτα και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα για να φτιάξει κάτι ζεστό να πιει και να χαλαρώσει.

Το κρύο ήταν έντονο και αφήνοντας τη ζεστασιά του κρεβατιού της, της φάνηκε ακόμη πιο λεπτό το νυχτικό που φορούσε και δεν ήταν ικανό να τη ζεστάνει. Έτριψε με τις παλάμες τους ώμους της και άναψε το μικρό φως της κουζίνας που αμέσως σκόρπισε παντού διάφορες ακαθόριστες σκιές, βάφοντας το χώρο με μουντά χρώματα, αλλού αχνά κι αλλού πιο έντονα. Το μισοφέγγαρο απ' έξω ίσα που κατάφερνε να τρυπώσει μερικές ασημί ανταύγειες από τις γρίλιες του παραθύρου και να τις ακουμπήσει πάνω στα μαλλιά της. Η νύχτα, όταν ήταν παιδί, της γέμιζε το μυαλό με περίεργες σκέψεις, κάτι που ως ενήλικη θεωρούσε πως ήταν τουλάχιστον γελοίο κι έτσι είχε πάψει να δίνει σημασία στις παράλογες ανησυχίες που της δημιουργούσε.

Έβαλε στο μπρίκι λίγο νερό κι ανοίγοντας το ντουλάπι να πάρει ένα φακελάκι χαμομήλι, έπιασε την αγαπημένη της κούπα, δώρο του μικρού Δημήτρη σε κάποια γενέθλιά της, που έγραφε: *«Σ' αγαπώ, μανούλα»*. Την είχε διαλέξει μόνος του χρόνια πριν, όταν ήταν ακόμα παιδάκι.

Τα μάτια της τώρα είχαν συνηθίσει στον απαλό φωτισμό του χώρου. Άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί για λίγο και ύστερα το έστρεψε πάνω σ' έναν μεγάλο κίτρινο φάκελο που ήταν παρατημένος πάνω στο μάρμαρο της κουζίνας. Έγραφε μόνο το όνομά της απ' έξω,

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

χωρίς αποστολέα, μα κυρίως χωρίς διεύθυνση. Μονάχα: *«ΠΡΟΣ ΡΕΓΓΙΝΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ»*. Τον κοίταξε απορημένη και μετά θυμήθηκε πως φεύγοντας νωρίτερα ο Δημήτρης, της είχε φέρει από το γραμματοκιβώτιο την αλληλογραφία μαζί μ' αυτόν το φάκελο. Είχε σχολιάσει μάλιστα εύστοχα πως, αφού δεν αναγραφόταν πάνω η διεύθυνση, τότε κάποιος είχε έρθει και τον είχε βάλει μέσα χωρίς να χρησιμοποιήσει το ταχυδρομείο. Της τον είχε αφήσει πάνω στον πάγκο, μα εκείνη τον είχε ξεχάσει. Δεν ήταν λίγες οι φορές που θαυμαστές της τής άφηναν κάποιο προσωπικό σημείωμα, άλλοι για να εκθειάσουν το ταλέντο της και άλλοι για να της πουν πως ήταν ερωτευμένοι μαζί της. Τα τελευταία χρόνια είχε αποσυρθεί από τα φώτα της δημοσιότητας, πάνω στο απόγειο της καριέρας της, αλλά ήταν πολλοί αυτοί που όχι μόνο τη θυμόντουσαν, μα της ζητούσαν κιόλας εξηγήσεις για το λόγο που σταμάτησε. Σαν να αφορούσε όλους τους θαυμαστές της η ζωή της και οι επιλογές της…

Μα αυτός ο φάκελος, όσο τον κοιτούσε, τόσο την παραξένευε, γιατί κανείς θαυμαστής της ως τότε δεν είχε χρησιμοποιήσει ολόκληρο το όνομά της. Οι περισσότεροι, άλλωστε, δεν το γνώριζαν. Για όλους ήταν η Ίνα Παππά, όπως την αποκαλούσαν, και ελάχιστοι -αν όχι κανένας- γνώριζαν το πατρικό της όνομα. Και όλοι είχαν μείνει με την απορία γιατί αυτή η γυναίκα παράτησε τα πάντα και αρκέστηκε μονάχα να διδάσκει στο ωδείο, βοηθώντας τα παιδιά να κάνουν τα όνειρά τους πραγματικότητα.

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Έπιασε το φάκελο στα χέρια της και τον άνοιξε με περιέργεια για να βρει ένα λευκό διπλωμένο χαρτί μέσα. Η διαίσθησή της φώναζε πως δεν ήταν για καλό. Το ένστικτό της την προειδοποιούσε πως κάτι θα άλλαζε μετά από αυτό που θα έβρισκε. Μα δεν γινόταν να το αγνοήσει… Τράβηξε έξω το χαρτί και όταν το ξεδίπλωσε, τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Ένα ελαφρύ τρέμουλο στα χέρια της έκανε τα γράμματα να χορεύουν μπροστά της. Το φεγγάρι έκλεισε τα μάτια για να μη δει την έκφρασή της, να μη δει τα μάτια της που γέμισαν φόβο. Σαν αόρατο χέρι, κάτι αγκάλιασε την καρδιά της και την έσφιξε ανελέητα, χωρίς να λογαριάσει τον πόνο που της προκαλούσε.

«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΟΥ ΘΑ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙ».

Το μυστικό; Ποιο μυστικό; Όχι! Δεν μπορεί να ήταν «αυτό» το μυστικό! Το είχε θάψει τόσο βαθιά, που δεν μπορούσε να το βρει κανείς! Το είχε κρύψει τόσο καλά, που μόνο κάποιες ελάχιστες στιγμές της ζωής της θυμόταν πως υπήρχε για να τη στοιχειώνει! Το είχαν κλειδώσει στους τέσσερις τοίχους του πατρικού της με τη μάνα της, για να μη βγει ποτέ παραέξω. Οι τοίχοι δεν μιλάνε, ούτε οι πέτρες! Μόνο η πέτρινη βρύση του χωριού της τα είχε ακούσει όλα, όταν τότε, τρέμοντας από φόβο, τα είχε εκμυστηρευτεί στην αγαπημένη της φίλη και αδερφή, τη Νάνσυ. Τόσα χρόνια μετά είχε μάθει πια να ξεγελά και τον ίδιο της τον εαυτό πως τίποτα δεν έγινε ποτέ! Μερικές φορές μόνο το άφηνε να της γεμίζει τις σκέψεις… Μονάχα ελάχιστες…

Αυτό το μυστικό το γνώριζε μόνο η μάνα της, η οποία,

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

όμως, δεν θα τολμούσε ποτέ της να το πει! Άλλωστε, για αυτό δεν τα είχε κάνει όλα; Για να μη μάθει ποτέ κανείς τίποτα! Ούτε καν η γιαγιά της… η αγαπημένη της γιαγιά, ούτε καν εκείνη δεν το έμαθε, κι ας της είχε σταθεί πιο μάνα απ' την πραγματική της! Και η Νάνσυ… Η Νάνσυ της, που ακόμη και αν γινόταν, δεν θα το έλεγε ποτέ! Πάντα φύλαγε η μία τα μυστικά της άλλης σαν πολύτιμο φυλαχτό. Πάντα τα σφράγιζαν στα φύλλα της καρδιάς και τα άφηναν μέσα τους χωρίς να μπορούν να δραπετεύσουν ποτέ από εκεί!

Άλλος ένας που το γνώριζε, ο θείος της, είχε πεθάνει τώρα πια και η Ρεγγίνα ήταν σίγουρη πως από τη ντροπή που του προκαλούσε, δεν θα το είχε ξεστομίσει σε κανέναν, μια και ο ίδιος ήταν συνένοχος. Συνένοχος με τη σιωπή του, με την ανοχή του, με την αδιαφορία του.

Στο άκουσμα της πόρτας που άνοιξε, πετάχτηκε τρομαγμένη και μόλις την είδε ο Δημήτρης, της χαμογέλασε. Αμέσως προσπάθησε να μετατρέψει το φόβο της σε έκπληξη. Αυτόματα, άφησε το φάκελο από τα χέρια της, σαν να την έκαιγε και στράφηκε προς το μέρος του.

«Γεια σου, αγόρι μου», του είπε όσο πιο φυσικά μπορούσε.

Ο Δημήτρης την πλησίασε και την αγκάλιασε από τους ώμους.

«Τι έγινε, μαμά; Δεν κοιμάσαι; Ανησύχησες;»

«Αφού ξέρεις πως μέχρι να γυρίσεις λαγοκοιμάμαι», του είπε γλυκά. Προσπαθούσε να ακούγεται όσο πιο φυσιολογική γινόταν…

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Και τι κάνεις μέσα στα σκοτάδια;»

«Φτιάχνω κάτι να πιω».

«Ο μπαμπάς δεν γύρισε ακόμα;» ρώτησε αλλάζοντας τον τόνο της φωνής του και κάνοντάς τον πιο αδιάφορο.

«Όχι».

Ο Δημήτρης δεν το σχολίασε, μόνο την καληνύχτισε πηγαίνοντας προς το δωμάτιό του και αφήνοντάς τη μόνη, μ' ένα μούδιασμα να διαπερνά όλα της τα μέλη από το σοκ που είχε υποστεί διαβάζοντας αυτές τις πέντε λέξεις στο λευκό άψυχο χαρτί: *«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΟΥ ΘΑ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙ»*. Δεν μπορεί να το ήξερε κανείς! Η μόνη που γνώριζε, η μάνα της, ήταν στον τόπο καταγωγής της, τη Μονεμβασιά, εκεί που πήγε όταν τη βόλεψε η κατάσταση και τα έκανε όλα προς όφελός της, αφού έφυγε κι αυτή λίγο μετά από εκείνη από την Κρήτη, που ποτέ της δεν αγάπησε. Εκείνον τον τόπο που η έφηβη τότε Ρεγγίνα άφησε άρον-άρον κάτω από τις οδηγίες της μάνας της, η οποία δεν σήκωνε αντίρρηση, αδιαφορώντας για τον πόνο που προκαλούσε στο παιδί της.

Κι όταν λίγα χρόνια αργότερα τα φλας της δημοσιότητας άστραφταν πάνω της, η Ρεγγίνα είχε πια σιγουρευτεί πως η γυναίκα που τώρα φωτογράφιζαν δεν είχε πια καμία σχέση με εκείνο το δεκαεφτάχρονο κορίτσι με τα κοντοκουρεμένα, σχεδόν αγορίστικα μαλλιά και το άγουρο σώμα. Άλλωστε, ο φακός μεταμορφώνει, σε κάνει ό,τι θέλει εκείνος. Αν σε αγαπά, θα σε κάνει πανέμορφη, αν όχι, τότε η ασχήμια θα κυριαρχήσει! Μα εκείνη την αγαπούσε πάντα!

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Τα πλούσια κατάξανθα μαλλιά της έφταναν μέχρι τη μέση της σχεδόν και το σώμα της, όλο καμπύλες τέλεια εναρμονισμένες, είχε γίνει αφορμή για προτάσεις από περιοδικά μόδας που ποτέ δεν είχε δεχτεί. Εκείνη τραγουδούσε και το μόνο που επιδείκνυε ήταν οι φωνητικές της ικανότητες και τίποτα από την εξωτερική της εμφάνιση. Άλλωστε, είχε τότε τον Δημήτρη πολύ μικρό και από τη στιγμή που την αποκαλούσε «μαμά», δεν θα επέλεγε έναν δρόμο που θα τον έκανε να νιώσει άσχημα. Η ίδια ήξερε πολύ καλά πώς σημαδεύεται μία ψυχή από ηθελημένα ή ακούσια λάθη. Δεν θα έκανε ποτέ τίποτα, λοιπόν, που να έθετε σε κίνδυνο την ψυχική ισορροπία του παιδιού και το τελευταίο που ήθελε ήταν να νιώσει ντροπή για τη μόνη «μαμά» που γνώρισε.

Και ο Παύλος; Μήπως γνώριζε κάτι ο Παύλος για το μυστικό της; Όχι, όχι! Δεν υπήρχε καμία περίπτωση. Αν συνέβαινε αυτό, τότε θα είχε φροντίσει να το χρησιμοποιεί κάθε φορά που θα ήθελε να την προσβάλει ή να τη φοβίσει. Την είχε απειλήσει για πιο απλά πράγματα και δεν θα άφηνε κάτι τόσο σοβαρό ασχολίαστο. Τα μάτια του θα την κοιτούσαν με απαξίωση και θα ένιωθε θεός που είχε μπροστά του μια κοινή θνητή. Αν γνώριζε, θα είχε φροντίσει για όλα αυτά χωρίς παιχνίδια με γράμματα μέσα στη νύχτα.

Όποιος το έκανε, όμως, γιατί να επιλέξει μία τέτοια στιγμή και όχι παλιότερα, όταν είχε πολύ περισσότερα χρήματα και δόξα ώστε να μπορεί να την εκβιάσει; Μα ποιος; Αφού δεν γνώριζε κανείς! Ούτε κι ο Άρης.

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Ο Άρης της… που ακόμα κι αν γνώριζε, ποτέ του δεν θα έκανε κάτι τέτοιο. Ο Άρης της… που πίστευε πως θα ζούσε αιώνες μαζί του και πως θα του έλεγε κάποτε το μυστικό της… Μα δεν ήρθε ποτέ αυτή η στιγμή. Ποτέ δεν ειπώθηκε το ανείπωτο, ποτέ δεν τόλμησε, δεν βρήκε το θάρρος. Ο φόβος πως θα τον έχανε την καθήλωνε, δεν άφηνε τα λόγια να βγουν από το στόμα της και αυτή η ανασφάλεια έκανε την καρδιά της να σταματά. Της παρέλυε τα πόδια και έτσι δεν την άφησε ποτέ να κάνει αυτό το μικρό βήμα που χρειαζόταν για να περάσει απέναντι… στην αλήθεια. Κι αυτό το μυστικό που υπήρχε ανάμεσά τους, τελικά τη διέλυσε, την τρόμαξε τόσα χρόνια μετά, με τέτοια ορμή, που την παρέσυρε μακριά του, όπως το μανιασμένο ποτάμι παρασύρει τα δέντρα κι ό,τι άλλο βρεθεί στο πέρασμά του.

Εκείνος την ήξερε καλύτερα από τον καθένα. Απ' όλους τους ανθρώπους που είχαν περάσει από τη ζωή της. Μα αυτό δεν τόλμησε να του το πει ποτέ. Ακόμη κι όταν είχε σιγουρευτεί πως ήταν ο άνθρωπος της ζωής της, δεν του το είπε ποτέ. Ήταν μια κόλαση που δεν ήθελε να τη μοιραστεί με κανέναν άλλον πέρα απ' αυτούς που ήδη γνώριζαν. Ήταν μία κόλαση δική της, μονάχα δική της, που δεν χωρούσε κανείς άλλος. Πώς να χωρέσει στον παράδεισο που είχε πλάσει, μια κόλαση, που η φωτιά της τής έκαιγε την ψυχή…; Πώς να χωρέσει ένα αγκάθι ανάμεσα σε ολάνθιστα λουλούδια;

Κι όταν έμεινε μόνη, αφού έφυγαν ένας-ένας από τη ζωή της όσοι γνώριζαν, και το φορτίο ήταν μονάχα δι-

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

κό της, όταν ήρθε η στιγμή που ίσως και να το μοιραζόταν μαζί του, τότε ο Άρης ήταν απλά και μόνο φίλος της. Γιατί η ίδια του είχε ζητήσει να συνεχίσει τη ζωή του χωρίς εκείνη. Γιατί η ίδια ξερίζωσε τα αγκάθια ματώνοντας τα χέρια της, ώστε να αφήσει τα λουλούδια να ανθίζουν ανενόχλητα. Ένα τέτοιο λουλούδι ήταν και η αγάπη τους, ευωδιαστό, όμορφο, ολάνθιστο…

Η νύχτα τής φάνηκε απειλητική. Σαν να την κορόιδευε με τη μαύρη φορεσιά της πως την ξεγέλασε τόσα χρόνια, πως καλά έκανε που τη φοβόταν, γιατί όλα τα σημαντικά γεγονότα στη ζωή της νύχτα είχαν συμβεί. Νύχτα πριν δεκαπέντε χρόνια είχε αλλάξει η ζωή της μια για πάντα… Νύχτα μπήκε και στο σπίτι του Παύλου την ίδια εποχή, για να αναλάβει το μωρό που είχε εγκαταλείψει η μητέρα του… Αξημέρωτα έφυγε και η Νάνσυ από τη ζωή της… Και σήμερα, αυτή τη νύχτα, την περίμενε ο φάκελος χωρίς αποστολέα, με γραμμένο μόνο το πατρικό της όνομα… Θαρρείς και κάποιος ήθελε να της θυμίσει ποια ήταν. Και τι νόμιζε ο αποστολέας; Πως είχε ξεχάσει ποτέ ποια πραγματικά ήταν; Ποιος ξεχνά από πού προέρχεται και πώς έχει ζήσει; Κανείς! Ακόμα κι αν προσπαθούσε, θα ήταν ανέφικτο! Κι όποιος το πιστεύει αυτό, ζει με αυταπάτες…

Πήρε το γράμμα και το καταχώνιασε σ' ένα παλιό αγαπημένο βιβλίο στη βιβλιοθήκη, ανάμεσα στις σελίδες του, με την αυταπάτη πως έτσι θα συνέθλιβε τις λέξεις που είχαν τυπωθεί στο λευκό χαρτί. Το άφησε εκεί κι έπεσε βαριά στον καναπέ. Άνοιξε την τηλεόραση να ξεχαστεί λι-

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

γάκι και για δεύτερη φορά μέσα σε λίγη ώρα πετάχτηκε τρομαγμένη, όταν άνοιξε απότομα η πόρτα.

Ο Παύλος την κοίταξε ξαφνιασμένος.

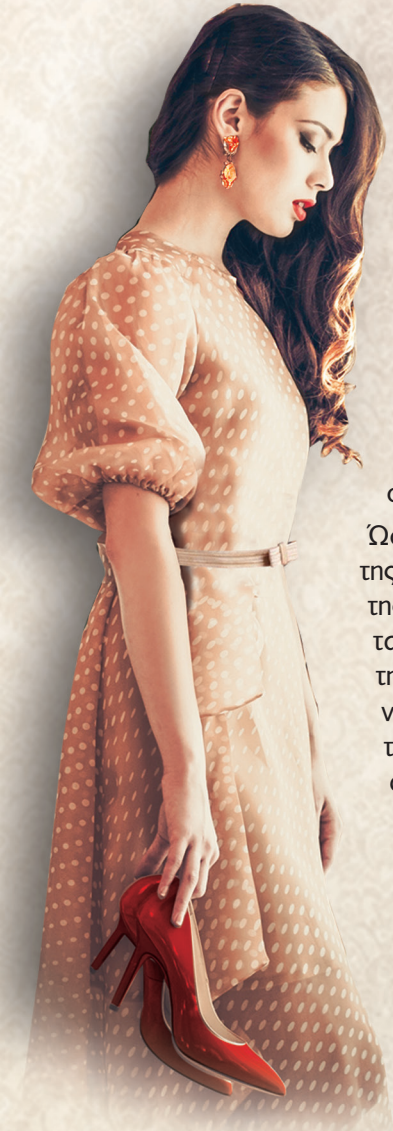
«Γιατί δεν κοιμάσαι;»

«Δεν είχα ύπνο. Τι έγινες εσύ; Όλα καλά;» προσπάθησε να στρέψει τη συζήτηση προς αυτόν για να μην καταλάβει την ταραχή της.

«Όλα καλά!» απάντησε εκείνος με έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή του. «Τι λες, ρε Ίνα; Πώς να είναι όλα καλά με τον γελοίο; Περιμέναμε σαν τα ζώα να τελειώσει!» είπε θυμωμένος… με εκείνη, με τον υπουργό, με όλο τον κόσμο. Τι κρίμα το όμορφο πρόσωπό του τις περισσότερες φορές να είναι θυμωμένο και κατσουφιασμένο…

Η Ίνα δεν μίλησε άλλο, ήδη είχαν πει πολλά. Οι κουβέντες τους πάντα περιορίζονταν στα τυπικά και πια δεν είχε καμία επιθυμία να αλλάξει αυτή την κατάσταση. Όπως τον κοιτούσε, σιγουρεύτηκε πως δεν θα μπορούσε να είναι αυτός ο αποστολέας του σημειώματος. Αυτός δεν μπόρεσε ποτέ του να την καταλάβει σαν άνθρωπο, ούτε ακόμα και τότε που πρωτομπήκε στο σπίτι του, παιδί και η ίδια σχεδόν, πόσο μάλλον να έχει μάθει ένα τόσο μεγάλο μυστικό που την αφορούσε και να μην το χρησιμοποιούσε για να την κρίνει. Όποιος γνώριζε, ήταν σίγουρα από το παρελθόν. Δεν θα μπορούσε να είναι κάποιος από το σήμερα.

© Μαρία Κατσούπη / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Όταν έκλεψαν τα όνειρά μου

Η Ρεγγίνα κάθε βράδυ ξυπνάει από τους φριχτούς εφιάλτες της. Η εικόνα πάντα η ίδια. Τα μάτια της μάνας της να την κοιτάνε γεμάτα μίσος και τα χέρια της να γεμίζουν μελανιές το παιδικό κορμί. Ακόμα θυμάται τη στιγμή που την έδιωξε από το σπίτι, που την έστειλε να ζήσει στην πρωτεύουσα με έναν θείο που δεν είχε γνωρίσει ποτέ της. Μα η Ρεγγίνα άντεξε. Γιατί η ελπίδα αχνόφεγγε πάντα στο δρόμο της και της έδειχνε ένα νέο μονοπάτι...

Ώσπου τα πάντα σκοτείνιασαν πάλι ξαφνικά, όταν της στέρησαν ό,τι πολυτιμότερο απέκτησε... το παιδί της, το σπλάχνο της, που με δόλο της πήραν μέσα από τα χέρια για να καταλήξει στα παράνομα κυκλώματα της υιοθεσίας. Μόνο που η Ρεγγίνα δεν τόλμησε να μιλήσει, να αποκαλύψει το άδικο και σήμερα οι τύψεις τής σκίζουν ανελέητα την καρδιά. Η Ρεγγίνα αυτοτιμωρείται, προσπαθεί να εξιλεωθεί. Στέκεται ακλόνητος βράχος εδώ και δεκαπέντε χρόνια δίπλα στον Παύλο, ο οποίος είναι ένας άκαρδος και αδιάφορος σύζυγος. Θυσιάζει την ευκαιρία που ανέλπιστα της δίνεται στον έρωτα και στην αγάπη, γιατί δεν θέλει να προδώσει και να εγκαταλείψει το παιδί που μεγάλωνε σαν να ήταν δικό της...

Μέχρι τη στιγμή που παίρνει στα χέρια της το σημείωμα που θα ανατρέψει τις ισορροπίες της ζωής της. Δεκαπέντε χρόνια μετά αποκαλύπτεται η αλήθεια μπροστά της. Για τη μάνα της και το αδικαιολόγητο μίσος που έτρεφε για το παιδί της, για την κόρη της που θεωρούσε χαμένη, για τα εγκλήματα που έγιναν στο όνομα της τιμής και της ανάγκης...

ΕΛ0025
ISBN 978-618-5240-08-0
9 786185 240080

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ